

รักหรือตายนายเลือกเอา

生存进度条

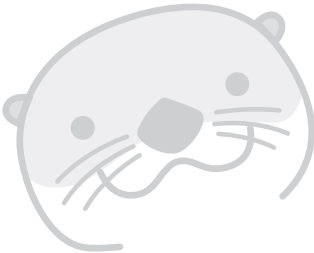
2

ปู๋อู่ยี่เซี่ยฉี

เจี๋ยน

shouyurei/สีมินเบีย

แปปล

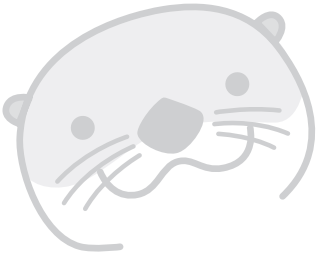

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

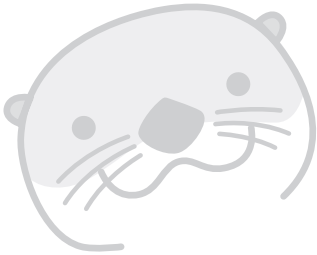
✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากที่สื่อจีนเลือกเกาะต้นขาของคำอย่างเหลียนจวิน จากนั้นพวกเขา ทั้งคู่ก็ต้องติดหนึบอยู่ด้วยกัน ไม่ว่าจะทุกข์หรือสุข แต่เหนืออื่นใด ในตอนนี้สื่อจีน ต้องเรียนหนังสือเสียก่อน ถึงแม้เขาจะใช้ชีวิตมาสองหน แต่เมื่อเหลียนจวิน เรียกอาจารย์มาสอน สื่อจีนก็ไม่สามารถปฏิเสธอะไรได้ ดังนั้นเรามาเอาใจช่วย ให้สื่อจีนผ่านบทเรียนชั้นมัธยมปลายไปได้ด้วยดีด้วยกันนะคะ

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

ตัวแทน

สื่อจันทอกกอนไวอิกกรา ก่อนจะเริ่มเลื่อนดูข้อมูลหน้าถัดไป

รูปถ่ายสองรูปปรากฏขึ้นมาพร้อมกัน รูปแรกเป็นผู้ชาย ส่วนอีกรูปเป็นผู้หญิง รูปของชายคนนั้นช่างดูคุ้นเคย แต่ก็ดูไม่คุ้นเคยไปพร้อมกัน คิ้วและดวงตาของเขาคล้ายคลึงกับสื่อสิ่งรุ่ม แต่โครงหน้ากับลักษณะท่าทางกลับคล้ายผู้หญิงที่อยู่อีกรูปมากกว่า ดูเย็นชาและไม่น่าเข้าหาสักเท่าไร

สื่อจันชะงักไปชั่วขณะหลังจากนั้นขึ้นได้ว่า ชายในภาพตรงหน้าคือพี่ชายรองของตระกูลสื่อ พี่ชายคนที่สอง ‘เฟยอวี่จิง’ ทนายความที่มักบินไปทั่วโลกและยุ่งจนตัวเป็นเกลียว หัวเป็นนอต ซึ่งเป็นคนเดียวที่สื่อจันยังไม่เคยเจอหน้าเลยสักครั้ง

เขาเลื่อนสายตาไปมองเฟยอวี่จิงในรูปที่กำลังยิ้มอยู่อย่างพิลึกพิลั่นแต่แม้จะยิ้ม แต่แววตาของคนคนนี้ก็กลับไม่ได้ยิ้มตาม มันทั้งดูเฉยเมยและไม่แยแสขณะเดียวกัน ความทรงจำของสื่อจันคนเก่าเกี่ยวกับพี่ชายรองที่แสนจะใจดีและอดทนอดกลั้นเสมอคนนี้ก็ผุดขึ้นมาในหัว จากนั้นสื่อจันก็ได้แต่ขมวดคิ้วแน่น

เฟยอวี่จิงคนนี้คงจะเป็นคนที่ตีสองหน้าเก่งไปเสียย่อยเดียวละ

ไม่สิ ถ้าจะพูดตามตรงละก็ ต่อหน้าสื่อจันคนเก่าเขาคงจะสวมหน้ากากอีกหน้าหนึ่งเอาไว้ ใจดีและแสนอบอุนของเขาที่สื่อจันคนเก่าคิดนั้น แท้จริงแล้วอาจเป็นแค่หน้ากากที่เฟยอวี่จิงสร้างขึ้นมาเพื่อปกปิดตัวตนที่แท้จริงของตัวเองอยู่ก็เป็นได้

หลังจากพินิจพิเคราะห์พี่ชายคนที่สองเสร็จ ลือจิ้นจึงเลื่อนสายตาไปมองรูปของผู้หญิงอีกคน

ผู้หญิงคนนี้น่าจะเป็นแม่ของเฟยอวี่จิ้ง ลือจิ้นสำรวจรูปลักษณ์ของเธออย่างตั้งใจ ก่อนพบว่าเธอเป็นผู้หญิงอีกแบบหนึ่งซึ่งแตกต่างไปจากทุกคน เธอไม่ได้ดังตามพรังพร้อมเหมือนแม่ของลือเหวยฉง ไม่อ่อนโยนเหมือนแม่ของหลี่จิวเจิง แม่ของเฟยอวี่จิ้งเปรียบเสมือน ‘เทพบนสวรรค์’ ราวกับราชินีน้ำแข็งที่สวยงามและสมบูรณ์แบบไปทุกส่วนลัด

เรียกได้ว่าสามแบบสามสไตล์ ดูเหมือนว่าลือสิงรู่จะไม่ได้ชื่นชอบผู้หญิงแบบไหนเป็นพิเศษ

ลือจิ้นเริ่มสับสนกับเรื่องราวตรงหน้ามากขึ้นเรื่อย ๆ เขาเลื่อนดูข้อมูลพลางขมวดคิ้วยุ่ง

แม่ของเฟยอวี่จิ้งมีชื่อว่า ‘เฟยหลิน’ เธอเกิดในครอบครัวนักวิชาการธรรมดาในเมือง N พ่อแม่ของเธอ คนหนึ่งเป็นจิตรกร ส่วนอีกคนเป็นครูสอนฟู่กันจีน แต่เฟยหลินไม่ได้สนใจทั้งเรื่องศิลปะและฟู่กันจีน เธอเลือกเรียนด้านการเดินร่ำ

จากนั้นเธอก็ได้พบลือสิงรู่ที่งานการกุศลแห่งหนึ่ง ตอนนั้นเธอเป็นนักเดินร่ำหน้าใหม่ซึ่งเป็นที่จับตามอง ส่วนเขาเป็นนักธุรกิจไฟแรงที่ประสบความสำเร็จในชีวิตแล้ว ทั้งสองตกหลุมรักกันตั้งแต่แรกพบ สานสัมพันธ์กันได้ไม่กี่เดือนก็ตัดสินใจใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน สองเดือนหลังจากนั้น เฟยหลินก็ตั้งครรภ์และไม่นานลือสิงรู่ก็ออกจากเมือง N เพื่อไปเจรจาธุรกิจ ขยับขยายฐานธุรกิจต่างๆ เป็นเวลานาน ส่วนเฟยหลินเลิกเดินร่ำและกลับบ้านเกิดไปเลี้ยงลูก สุดท้ายทั้งสองคนก็แยกทางกัน

หลังจากเฟยอวี่จิ้งเกิด ลือสิงรู่ได้เดินทางไปเมือง N เพื่อพบเฟยหลินครั้งหนึ่ง และหลังจากนั้นทั้งสองคนก็ไม่ได้ติดต่อกันอีกเลย

ขณะเดียวกัน ช่วงที่เฟยหลินตั้งครรภ์ ตระกูลเฟยที่มีฐานะทางการเงินอยู่เพียงระดับชนชั้นกลางก็ค้นพบรูปวาดล้ำค่าที่สืบทอดมาจากบรรพบุรุษ และหลังจากขายมันไป ตระกูลเฟยก็มีฐานะมั่งคั่งขึ้นมา

หัวหน้าตระกูลเฟย หรือพ่อของเฟยหลินลงทุนเปิดแกลเลอรีให้ตัวเอง ส่วนแม่ก็เปิดโรงเรียนสอนฟู่กันจีนและศิลปะ ตระกูลเฟยราวกับได้ลากก้อนโต

แกลเลอรีของพ่อมีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นหนึ่งในแกลเลอรีชั้นนำในอุตสาหกรรมด้านนี้ และรูปวาดของเขาก็ถูกระบุลไว้ในราคาที่สูงลิบลิว ส่วนโรงเรียนของแม่ก็ได้รับการตอบรับดีมาก ยิ่งนานวันคนมาเรียนก็ยิ่งเยอะขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาทั้งสองกลายเป็นบุคคลทรงคุณค่าด้านศิลปะ ประสบความสำเร็จและร่ำรวยมีชื่อเสียงมากมาย

เมื่อเทียบกับพ่อแม่แล้ว เฟยหลินแม่ของเฟยอวีจิงเป็นแค่คนธรรมดาที่ไม่มียศไม่มีเกียรติอะไร อีกทั้งเธอยังเลิกเดินร่ำ แล้วย้ายไปอยู่ต่างประเทศเพื่อเลี้ยงดูเฟยอวีจิง จากนั้นก็ไม่กลับมาบ้านเกิดอีกเลย

ตอนนี้เธอยังคงอาศัยอยู่ต่างประเทศในเมืองเล็กๆ ที่มีทิวทัศน์สวยงามและใช้ชีวิตอย่างสันโดษ

ไม่มีรูปภาพล่าสุดของเฟยหลินแนบมาในส่วนท้ายของข้อมูลนี้ ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ค่อยถ่ายรูปลแล้ว นอกจากเฟยอวีจิงลูกชาย เธอคงไม่คิดที่จะใส่ใจเรื่องอื่นๆ อีก

หลังจากอ่านข้อมูลทั้งหมดจบ ลี้อจิ้นก็ปักหมุดคำถามตรงคำว่า 'รักแรกพบ' ระหว่างเฟยหลินและลือสิงรู่ย

ดูจากข้อมูลทั้งหมดและช่วงเวลาที่ตระกูลเฟยร่ำรวยขึ้นมา ราวกับว่าเฟยหลินกับลือสิงรู่ยทำข้อตกลงกัน เธอมีลูกชายให้ลือสิงรู่ย ส่วนลือสิงรู่ยก็มอบความช่วยเหลือให้ครอบครัวของเธอ ทำให้ความปรารถนาของพ่อและแม่กลายเป็นจริงขึ้นมา เพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณ

แน่นอนว่าเป็นเพียงการคาดเดาของลือจิ้น และตอนนี้มีเพียงคนที่เกี่ยวข้องกับเท่านั้นที่รู้ว่าความจริงคืออะไรกันแน่

หลังจากสรุปข้อมูลส่วนที่สองเสร็จเรียบร้อยแล้ว ลี้อจิ้นก็เปิดส่วนที่สามต่อไป ไม่แปลกที่รูปของทรงโจวจงกับผู้หญิงคนหนึ่งจะปรากฏให้เห็น

ลือจิ้นมองผ่านรูปภาพทรงโจวจงที่ยืนทำหน้าที่หล่อไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหยุดสายตาอยู่ที่ใบหน้าแม่ของเขา

ผู้หญิงในรูปมีดวงตากลมโตดูจุกพิช ใบหน้ารูปไข่ดูสะสวยน่ามอง เธอดูมีเสน่ห์และดึงดูดสายตาของผู้คน เป็นผู้หญิงที่อยู่ในอุดมคติของผู้ชายหลายๆ คนเลยทีเดียว ทรงโจวจงมีหน้าตาคล้ายแม่มากอย่างน่าทึ่ง แต่เพราะเขาเป็นผู้ชาย

ความงามจึงถูกลดทอนลง ดังนั้นเขาจึงดูหวนและมีเสน่ห์น้อยกว่าผู้เป็นแม่ แต่ กระนั้นมันกลับทำให้เขาดูน่าสนใจมากขึ้นไปอีก

จนถึงตอนนี้ ลือจิ้นแน่ใจแล้วว่า สิ่งที่เขาคาดเดาไว้ก่อนหน้านี้ผิดทั้งหมด ลือลิ่งรู่ยไม่ได้เฝ้าหาผู้หญิงที่คล้ายกันเลยสักนิด แต่เขากลับดูเหมือนกำลังสะสมคอลเล็กชันหญิงสาวในสไตล์ที่แตกต่างกัน และผู้หญิงเหล่านี้ต่างก็มีลูกชายให้เขาอีกด้วย

เป็นคนที่เต็มไปด้วยกิเลสตัณหาจริงๆ

หลังจากทอดถอนใจครู่ใหญ่ ลือจิ้นก็ข้ามรูปภาพไป ก่อนจะอ่านข้อมูลที่อยู่ถัดมา

แม่ของหวังโจวจงมีชื่อว่าหวังซีลี่ เกิดในมณฑลขนาดเล็กอันดับที่สิบแปดของจีน หน้าตาดี สะสวยตั้งแต่ยังเล็ก ยังไม่ทันจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวก็ก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงและกลายเป็นนักแสดง ทว่าตัวเธอนั้นไม่ค่อยได้รับความนิยมนัก หนทางนักแสดงไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ ได้รับความผิดหวังต่างๆ ซึ่งก็คือบทตัวร้ายเสียเป็นส่วนใหญ่

ในงานธุรกิจงานหนึ่ง ลือลิ่งรู่ยผู้ซึ่งเป็นนักธุรกิจใหญ่แล้วในตอนนั้นให้ ความสนใจหวังซีลี่ สันนิษฐานเธออยู่พักหนึ่ง ทำแม้กระทั่งให้เงินทุนเพื่อให้เธอ ยกกระตือรือร้นของตัวเองด้วยซ้ำ หลายเดือนต่อมา หวังซีลี่ตั้งห้องและออก จากวงการบันเทิงไปชั่วคราว ทำให้ความนิยมที่เพิ่งเพิ่มสูงขึ้นในช่วงหลังสลายไป อย่างรวดเร็ว

หวังโจวจงลืมหูลืมตาโลกเมื่อเดือนตุลาคม และลือลิ่งรู่ยก็ยุติความสัมพันธ์ กับหวังซีลี่ทันที ราวกับเป็นแมลงที่พอดูดน้ำหวานเสร็จแล้วก็บินจากไป แต่เขาก็ไม่ได้ใจไม่ใส่ระกำขนาดนั้น ก่อนจะแยกจากกัน เขาได้ลงทุนมหาศาลให้กับ ภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อหวังซีลี่โดยเฉพาะ

หลังจากนั้น หวังซีลี่ก็ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็วจากภาพยนตร์เรื่องนี้ เธอได้รับรางวัลนักแสดงหญิงยอดเยี่ยมและถูกขนานนามว่าเป็น 'เจ้าหญิงแห่ง วงการบันเทิง' แต่พอได้รางวัลแล้วก็ไม่ได้ผลประโยชน์ใดๆ จากภาพยนตร์เรื่องนี้ เธอจึงตัดสินใจก้าวเข้าสู่เบื้องหลัง เปิดบริษัทบันเทิงเต็มตัว นับเป็นประธาน และปั้นเด็กใหม่เข้าสู่วงการ เวลาผ่านไปหลายสิบปี ตอนนี้บริษัทของเธอกลายเป็น

บริษัทยักษ์ใหญ่เบอร์ต้นๆ ในวงการบันเทิง ถือเป็นการพลิกผันของชีวิตเธอเลยก็ว่าได้

ดังนั้นทรงโจวจงจึงไม่เพียงเป็นเจ้าของแห่งวงการบันเทิง แต่ยังเป็นลูกของเจ้าหญิงแห่งวงการบันเทิงด้วย หรือเขาจะเป็นซูเปอร์สตาร์รุ่นสองที่มีภูมิหลังแข็งแกร่งกันนะ

สื่อจีนยกมือขึ้นมาลูบใบหน้าตัวเองแผ่วเบา เขารู้สึกหมดหนทางเพราะพล็อตเรื่องเดิมนั้นแทบไม่มีข้อมูลใดๆ เลย

ข้อมูลเกี่ยวกับวงการบันเทิงแทบจะเป็นศูนย์ ไม่มีข้อมูลเรื่องแม่ของทรงโจวจงอยู่ในความทรงจำของสื่อจีนคนเก่าแม่แต่น้อย จะบอกว่าสื่อลึนรู้ยู่ยู่ประคบประหมมและปกป้องสื่อจีนมากเกินไป หรือว่าสื่อจีนคนเก่าไม่ได้สนใจเรื่องพวกนี้เลยสักนิดกันแน่

ไม่ใช่แค่สื่อจีนคนเก่าที่ไม่สนใจ ตัวเขาเองก็ไม่ได้ใส่ใจเรื่องนี้เช่นกัน แม้เขาจะเข้าไปคลุกคลีแฝงตัวอยู่ในกลุ่มซาแซงแพนของทรงโจวจงเพื่อสืบข้อมูลของทรงโจวจงก็ตาม แต่เขาก็ไม่รู้สักนิดว่าแม่ของทรงโจวจงเป็นคนในวงการเหมือนกัน

เรื่องราวเริ่มออกทะเลไปเรื่อยแล้ว

สื่อจีนสับสนกับตัวเองก่อนจะเลื่อนดูข้อมูลส่วนถัดไป

รูปของเซียงอ้าวถึงและแม่ของเขาปรากฏขึ้น แม่ของเซียงอ้าวถึงมีรูปลักษณ์สง่างามแลดูเฉลิวยวฉลาด และยังมีคามงามที่เย้ายวนใจอีกด้วย แต่น่าเสียดายที่เซียงอ้าวถึงเหมือนสื่อลึนรู้ยู่ยู่มากเกินไป ไม่ได้ความสง่างามและดูปราดเปรียวของแม่มาเลยสักนิด

สื่อจีนมองภาพแม่ของเซียงอ้าวถึงก่อนจะเลื่อนดูข้อมูลในส่วนถัดไป

แม่ของเซียงอ้าวถึงชื่อว่าเซียงฉิง เกิดที่เมือง G พ่อของเธอเป็นตำรวจ ส่วนแม่เป็นนางพยาบาล ช่างเป็นครอบครัวที่ทำให้ผู้คนรู้สึกอุ่นใจและปลอดภัยเสียจริง เซียงฉิงเป็นนักเรียนของวิทยาลัยครู หากสำเร็จการศึกษาอย่างราบรื่นเธอก็ควรจะเป็นครูที่ยอดเยี่ยมโดยไม่มีข้อกังขาใดๆ ทั้งสิ้น

แต่น่าเสียดายที่เธอไม่ได้เรียนจบอย่างราบรื่น ตอนที่เธอเรียนอยู่ปีสาม พ่อของเธอเสียชีวิตในหน้าที่ ส่วนแม่อีกล้มป่วยเนื่องจากตรอมใจ ในขณะที่น้องสาว

ยังไม่บรรลุนิติภาวะและมีความผิดปกติทางจิตใจจึงไม่สามารถดูแลตัวเองได้ สิ่งนี้ถือเป็นปัญหาใหญ่ที่ถ้าโถมเข้ามาในชีวิตของเธอ เพื่อที่จะดูแลครอบครัว เธอจึงจำเป็นต้องลาออกจากโรงเรียน

ช่วงสิ้นปีที่เซียงฉิงลาออก เธอได้พบสื่อสิ่งรุ่ม และทั้งสองก็เป็นดั่งรักแรกพบที่ตกหลุมรักกันทันที พวกเขาตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกัน จนเข้าปีที่สอง เซียงฉิงก็ตั้งครรภ์ แต่อาจเป็นเพราะเหน็ดเหนื่อยเกินไปที่ต้องดูแลทั้งแม่ที่ป่วยและน้องสาวคนเล็ก เธอจึงแท้งลูกในเดือนที่สามของการตั้งครรภ์

สื่อสิ่งรุ่มอดรนทนไม่ไหวจึงส่งแม่และน้องสาวของเธอไปอยู่บ้านพักคนชราและโรงพยาบาลที่ดีที่สุด จากนั้นก็ดูแลประคบประหม่อมเซียงฉิง ยุ่งไม่ไหวได้ไรไม่ให้ต่อม จนกระทั่งปีต่อมาเซียงฉิงก็ตั้งครรภ์อีกครั้ง ในที่สุดน้องสาวของเธอก็หายจากอาการป่วยและกลับไปตั้งใจเรียนหนังสือ ส่วนอาการป่วยของแม่ก็ดีขึ้นเช่นกัน สถานการณ์ครอบครัวดีขึ้นเรื่อยๆ

หลังจากการตั้งครรภ์ของเซียงฉิงอยู่ในภาวะคงตัวและไม่เป็นอันตรายแล้ว สื่อสิ่งรุ่มก็จากไปอย่างรวดเร็ว เขาแกลกลับมาอีกครั้งตอนที่เซียงฉิงถึงเกิดจากนั้นก็ไม่ได้ติดต่อกับเซียงฉิงอีกเลย

ในปีเดียวกันกับที่เซียงฉิงถึงเกิด น้องสาวของเซียงฉิงก็ได้โควตาเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยอันดับต้นๆของประเทศ จากนั้นชีวิตก็ราบรื่น ไม่มีปัญหาติดขัด เธอมุ่งมั่นตั้งใจเรียนต่อไป และปัจจุบันก็ได้เป็นเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบโครงการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ขนาดใหญ่ หล่อหลอมผู้มีพรสวรรค์ทางด้านนี้จำนวนมาก และมีอิทธิพลต่อแวดวงนี้

ขณะเดียวกัน หลังจากให้กำเนิดเซียงฉิงแล้ว เซียงฉิงก็เข้าศึกษาต่อ และตอนนี้เธอก็เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง

ทั้งเซียงฉิงและน้องสาวของเธอต่างก็ไม่ได้แต่งงาน หญิงสาวทั้งสองคนทุ่มเทแรงกายแรงใจให้อาชีพการงานและมอบความรักทั้งหมดให้เซียงฉิงอย่างดี

สื่อจีนมองรูปถ่ายแม่ของเซียงฉิงและน้องสาว คิ้วของเขายังคงขมวดแน่นอยู่ตลอดเวลา

ตอนนี้ทุกอย่างชัดเจนมาก ๆ ว่านี่คือการซื้อขายแลกเปลี่ยนชีวิต ๆ เพื่อยืนยันความรู้สึกนี้ เขาจึงรีบดูข้อมูลส่วนตัวไปทันที

ข้อมูลส่วนที่ห้าเป็นของหลิวจิวเจิงและแม่ของเธอ แม่ของหลิวจิวเจิงมีชื่อว่า หลิวเว่เว่ย เธอเป็นคนอ่อนโยน น่ารักสดใส มีบุคลิกขบถบางอย่างอ่อนแอ เธอเป็น ชาวเฉิงตู ส่วนพ่อแม่ก็ทำธุรกิจโรงแรมเล็ก ๆ ครอบครัวของเธอมูลฐานค่อนข้าง ดีทีเดียว

หลิวเว่เว่ยได้พบสื่อสิ่งรุ่มในงานบรรยายของมหาวิทยาลัย ตอนนั้น เขาคือนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จอย่างมากคนหนึ่ง จึงถูกเชิญให้ไปพูดสร้าง แรงบันดาลใจในมหาวิทยาลัย ส่วนเธอคืออาสาสมัครที่เป็นตัวแทนต้อนรับแขก ของมหาวิทยาลัย

ข้อมูลที่ได้มาระบุว่า ทั้งสองตกหลุมรักหลังจากพบกันครั้งแรกไม่นาน และไม่กี่เดือนต่อมา หลิวเว่เว่ยก็ตั้งครรภ์ เธอไม่สนใจเสียงคัดค้านของพ่อแม่ ลาออกจากมหาวิทยาลัยและเลือกจะเก็บลูกเอาไว้

หลังจากลาออก หลิวเว่เว่ยอาศัยอยู่ในบ้านที่สื่อสิ่งรุ่มซื้อให้ สื่อสิ่งรุ่ม ปรนเปรอเธอทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าเธอต้องการอะไรก็หามาให้ จนกระทั่งทุกอย่าง จบลงหลังจากที่หลิวจิวเจิงเกิด

หลิวเว่เว่ยมีทุกสิ่งครบครันอย่างที่ตัวเองต้องการ แต่เธอกลับไม่ได้เห็นหน้า ของสื่อสิ่งรุ่มอีกเลยนับตั้งแต่นั้นมา ถูกตัดแล้ว สื่อสิ่งรุ่มจากไปทันทีหลังจาก ที่หลิวจิวเจิงเกิดเหมือนที่ผ่าน ๆ มา

หลิวเว่เว่ยยังคงเฝ้ารอการกลับมาของสื่อสิ่งรุ่มอย่างใจจดใจจ่ออยู่ที่เฉิงตู แต่สื่อสิ่งรุ่มก็ใจร้าย ไม่เคยกลับมาหาเธออีกเลย หลิวเว่เว่ยจึงพยายามไปหา สื่อสิ่งรุ่ม แต่เขาก็ไม่เคยออกมาเจอเธอเลยแม้แต่ครั้งเดียว หน้าซำยังเมินเฉย ต่อหลิวจิวเจิงลูกชายของตัวเองด้วย สุดท้ายหลิวเว่เว่ยก็ล้มเลิกความพยายาม และเลิกเฝ้ารอสื่อสิ่งรุ่มอยู่ที่เฉิงตูดังเดิม

สื่อจันรู้สึกละแวกใจมาก เขาอ่านข้อมูลส่วนนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก

ความรู้สึกละแวกใจที่เขาคิดว่ามันคือการซื้อขายแลกเปลี่ยนหายไปจนหมดสิ้น สิ่งที่ต่างจากทุกคนคือ ตระกูลของหลิวเว่เว่ยไม่ได้รับผลตอบแทนใด ๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าหลิวจิวเจิงจะเกิดมาแล้วก็ตาม สื่อสิ่งรุ่มไม่ได้ดูตาดูดีเขาหรือตอบแทนใด ๆ พ่อแม่ของหลิวเว่เว่ยเองก็ไม่ได้รับสิ่งตอบแทน ธุรกิจโรงแรมขนาดเล็กของ พวกเขายุติลง และใช้ชีวิตวัยเกษียณอย่างเรียบง่าย

สำหรับผู้หญิงสองสามคนแรก ลือลิ่งรุ่ยให้การสนับสนุนครอบครัวแม่ของเหล่าลูกชายเป็นอย่างดี แต่กับครอบครัวของหลิวเว่ย์เว่ยกลับต่างออกไป ทำให้ไม่กันล่ะ

ลือจิ้นหมวดคิ้วขมวดกลางปัดดูข้อมูลในส่วนถัดไป ก่อนพบสิ่งที่เหมือนจะเป็นคำตอบของทุกอย่าง เหล่าแม่ๆ ของพี่ชายสี่คนแรกนั้น หลังจากที่ลือลิ่งรุ่ยจากไป ไม่มีใครเลยที่วิ่งุ่นตามตื้อหรือจงใจไปหาลือลิ่งรุ่ย เรียกได้ว่าทำตัวสงบเสถียรอยู่มากๆ แต่หลิวเว่ย์เว่ยไม่ใช่ เธอรักลือลิ่งรุ่ยมากและไม่สามารถทนต่อการถูกทอดทิ้งได้ เธอต้องการได้ลือลิ่งรุ่ยกลับคืนมา

นี่คือเหตุผลที่พวกเขาไม่ได้รับอะไรตอบแทนหรือเปล่า เป็นเพราะหลิวเว่ย์เว่ยไม่ยอมโดนทิ้งหรือ

ตอนนี้สีหน้าของลือจิ้นหมวดเบี้ยวไปหมด เขารู้สึกสับสนกับสิ่งที่เห็นตรงหน้า ดูจากเรื่องราวของแม่ๆ คนก่อนๆ แล้ว เหมือนว่าหลิวเว่ย์เว่ยไม่ได้ทำข้อตกลงใดๆ กับลือลิ่งรุ่ย ราวกับว่าเธอถูกลือลิ่งรุ่ยเอาเปรียบ และใช้ประโยชน์เพียงฝ่ายเดียวเต็มๆ

ลือลิ่งรุ่ยนอกจากจะเป็นคนมักมากในกามแล้ว ยังเป็นคนที่เห็นแก่ตัวมากด้วย...

ทันใดนั้นตะเกียบคู่หนึ่งก็ยื่นออกมาตรงหน้า ลือจิ้นผงไปชั่วขณะก่อนจะหันมองคนที่ยื่นตะเกียบมา

เหลียนจวินเขย่าตะเกียบไปมาพรางมองอาหารเข้าที่วางเรียงรายอยู่บนโต๊ะหยาบ พูดว่า “กินอะไรก่อนแล้วค่อยอ่านต่อเถอะ”

“อ้อ...ขอบใจนะ” ลือจิ้นรับตะเกียบมาพรางกวาดสายตาไปที่อาหารบนโต๊ะ เขาค่อยๆ ดึงสติออกจากข้อมูลมากมายที่จดจ่ออยู่เมื่อครู่ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงระคนรู้สึกผิด “ขอโทษที่ ฉันจดจ่อกับมันเกินไปหน่อย จนลืมไปเลยว่านายยังไม่ได้กินข้าวเช้า”

“ไม่เป็นไร” เหลียนจวินรินน้ำผลไม้ให้ลือจิ้น ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบแท็บเล็ตออกไปวางข้างๆ “กินเถอะ ถ้าเย็นซืดแล้วกินเข้าไปจะปวดท้องเอานะ”

ลือจิ้นเชื่อฟังแต่โดยดีพรางหยิบแก้วน้ำผลไม้ตรงหน้าขึ้นมาดื่มหนึ่งอีก ก่อนจะรู้สึกตัวขึ้นมาว่าคำพูดที่เหลียนจวินพูดเมื่อครู่ฟังดูคุ้นๆ ยังไงไม่รู้ เหมือน

คำพูดที่เขา มักบอกเหลียนจวินเสมอ ๆ นั้นเวลากินข้าวไม่ใช่เธอ แล้วนี่มันเรื่องอะไรกัน เหลียนจวินต้องเป็นคนบอกให้เขากินข้าวเช้า แถมยังหยิบตะเกียบให้เขา แล้วยังรินน้ำผลไม้ให้อีก

นี่เขากำลังโดนเหลียนจวินแย่งหน้าที่ไปงั้นหรือ นี่เขาถูกเจ้านายเรียกให้กินข้าวจริง ๆ ด้วย!

“แต่ก ๆ ๆ...” ลี้อจิ้นสลัดอกออกมาเนื่องจากความคิดในหัวของตัวเอง จนต้องรีบกระดกน้ำผลไม้ลงคออย่างรวดเร็ว

เหลียนจวินเหลือบมองลีโอจิ้น ก่อนจะจับมือของคนตรงหน้ามา หยิบทิชชูเช็ดร่องรอยน้ำผลไม้ที่หกเลอะเทอะที่มือและมุมปากให้ การกระทำของเขาช่างดูเป็นธรรมชาติไม่เคอะเขินเลยแม้แต่นิด “ค่อย ๆ กิน ไม่มีใครแย่งหรอก” พูดจบเหลียนจวินก็ดันจามจนมสองสามอย่างไปตรงหน้าของลีโอจิ้น

ลีโอจิ้นตัวแข็งทื่อขึ้นมาทันทีเมื่อนึกถึงความรู้สึกตอนถูกเหลียนจวินเช็ดมือเช็ดปากให้ ส่วนเสียวลีโอก็กริรร้องอยู่ในใจอย่างบ้าคลั่ง ลีโอจิ้นจึงถามขึ้นมาอย่างตื่นเต้น “เกิดอะไรขึ้นกับเหลียนจวินเนีย ทำไมจู่ ๆ ถึงเป็นคนอบอุ่นขึ้นมาซะอย่างนั้นอะ กินยาไม่เขี่ยขวิดรีเปล่า”

เสียวลีโอตอบอย่างเงี้ยว “เพราะว่าที่รักรักและเป็นห่วงนายไงเล่า ที่รักเอ็นดูจิ้นจิ้นที่ซู้ด นายเป็นแบบที่รักไง~”

ลีโอจิ้นตกอยู่ในความเงี้ยวอีกครั้ง ตัดสินใจปลีกตัวออกมาเพื่อสงบสติอารมณ์เงี้ยว ๆ คนเดียวโดยไม่สนใจเสียวลีโอ จากนั้นก็มองไปที่ใบหน้าของเหลียนจวินซึ่งมีสีหน้าปกติเหมือนทุกที แล้วก็สงสัยว่าตัวเองคงจะอ่อนไหวเกินไปเอง เขาสายหัวสับสนคิดวุ่นวายใจเหล่านั้นออกไปจนหมด ก่อนจะไปกลับมาจดจ่ออยู่กับการกินอาหารเช้า

หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จ ลีโอจิ้นก็ชวนเหลียนจวินออกไปเดินเล่นที่เขี้ยวชมเกาะ แต่เหลียนจวินบอกว่ามีเรื่องด่วนต้องจัดการตอนเช้าและออกไปข้างนอกได้ตอนช่วงบ่ายเท่านั้น

ลีโอจิ้นรับรู้ได้ทันทีว่าเหลียนจวินอยากให้เขาอ่านข้อมูลพวกนั้นให้จบก่อนแม้ว่าจะไม่ได้พูดอะไรออกไป แต่ในใจเขาซาบซึ้งมาก ๆ จึงเดินไปส่งเหลียนจวินที่ห้องทำงานเป็นการตอบแทน หลังจากพูดอวยเหลียนจวินพอบหอมปากหอมคอ

แล้ว ลือจิ้นก็กลับไปจดจ้อกับข้อมูลต่อ

ลือจิ้นหยิบแท็บเล็ตขึ้นมาวางเปิดมันดูอีกรอบ ก่อนจะพบว่ายังอ่านข้อมูลในส่วนที่หาไม่หมด มีบางส่วนหลงเหลืออยู่

เขาสแกนเนื้อหาส่วนที่เหลืออย่างรวดเร็วแล้วพบว่าเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการเติบโตของหลี่จิวเจิง จากข้อมูลระบุว่าหลี่จิวเจิงมีความสุขกับทุกอย่างที่เพียบพร้อมอยู่ก่อนแล้ว และได้รับการดูแลอย่างดีที่สุดตั้งแต่เกิด หลังจากตัดสินใจว่าจะเรียนหมอ เขาก็ฝากตัวเป็นลูกศิษย์ของเหล่าขุนที่เก่งกาจและมีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในเฉิงตู ซึ่งแน่นอนว่าสิ่งนี้เหนือความสามารถของตระกูลหลี่อย่างชัดเจน

ไม่เพียงแค่นั้น เพราะหลี่เยว่เว่ยไม่สามารถดูแลใครได้เนื่องจากมีปัญหาเล็กน้อยเกี่ยวกับสภาพจิตใจ หลี่จิวเจิงจึงเติบโตมาจากการดูแลของพี่เลี้ยงซึ่งได้รับการว่าจ้างจากลือสิงรู่โดยตรง

และในข้อมูลที่ได้มายังบอกอีกว่า หลังจากที่เหล่าขุนแห่งเฉิงตูรับหลี่จิวเจิงเป็นศิษย์แล้ว ครอบครัวของเขาในช่วงหลายปีที่ผ่านมาก็มีฐานะและความเป็นอยู่ดีขึ้นเรื่อย ๆ หลี่จิวเจิงสามารถเปิดโรงพยาบาลเอกชนได้เพราะได้รับการสนับสนุนโดยตรงจากอาจารย์ผู้นี้

ลือจิ้นเริ่มจะเข้าใจบ้างแล้ว ข้อมูลส่วนนี้บอกว่าตระกูลหลี่ไม่ได้รับผลประโยชน์จากลือสิงรู่ แต่การที่เลี้ยงดูช่วยเหลือหลี่จิวเจิงจนสามารถกลายเป็นลูกศิษย์มีอภิมังของเหล่าขุนแห่งเฉิงตูได้ก็คือสิ่งตอบแทนที่มีค่าไม่ใช่น้อยเลย

ตอนนี้ลือจิ้นได้อ่านข้อมูลของพี่ชายทั้งห้าคนและแม่ของพวกเขาครบหมดแล้ว จากนั้นเขาก็เลื่อนไปยังส่วนสุดท้าย และเดาได้ว่ามันคืออะไร จึงล้งเลอยู่พักหนึ่งก่อนจะกดเปิดมันขึ้นมาอ่าน

รูปถ่ายสองรูปปรากฏขึ้นมาเช่นเคย หนึ่งคือรูปของลือจิ้นในวัยเด็กและอีกรูปคือหญิงสาวที่ดูอ่อนโยนและใจดี

ลือจิ้นถอนหายใจออกมาทันที อย่างที่คิดไว้จริง ๆ ข้อมูลส่วนสุดท้ายนี้เป็นของแม่ลือจิ้นคนเก่า ซึ่งเขาไม่ได้ขอให้เหลียนจวินช่วยตรวจสอบให้ แต่เหลียนจวินก็ตรวจสอบและเรียบเรียงมาให้ละเอียดยิบทีเดียว

แม่ของลือจิ้นคนเก่านั้นสวยมาก เครื่องหน้าทุกส่วนงดงาม ไม่ว่าจะ

แยกกันดูหรือเอามาประกอบรวมกัน เรียกได้ว่าเป็นความงามไร้ที่ติ

ความรู้สึกลึกของสื่อจีนตอนนี้ซับซ้อนไปหมด

เขาดูเหมือนสื่อจีนคนเก่าทุกประการ แต่ตัวเขาไม่รู้ว่าแม่ผู้ให้กำเนิดของตัวเองหน้าตาเป็นอย่างไรเพราะถูกพ่อแม่บุญธรรมรับมาเลี้ยงดู ซึ่งทั้งสองก็รักเขามาก ๆ แต่หน้าตาไม่คล้ายเขาเลยสักนิด เขาจึงรู้ตั้งแต่อายุน้อยว่าตัวเองเป็นลูกบุญธรรมที่ถูกรับมาเลี้ยง

และด้วยความที่เขาหน้าตาเหมือนสื่อจีนคนเก่าอย่างกับแกะ เป็นไปได้ไหมว่าแม่ผู้ให้กำเนิดเขาจะเหมือนแม่ของสื่อจีนคนเก่าเช่นกัน...

“เสียวสื่อ ทำไมฉันถึงได้เหมือนสื่อจีนคนเก่าอย่างกับแกะได้ละ แม่แต่ไฟที่จุมูกก็ยิ่งเหมือนกันเลย นายรู้เหตุผลไหม” เขาทนไม่ไหวจนต้องเอ่ยถามออกไป

เสียวสื่อเงียบสนิทราวกับไม่ได้ยินคำถามนี้

สื่อจีนเองก็เงียบไปเช่นเดียวกัน เขาคิดว่าเสียวสื่อคงไม่รู้จักตอบยังงี้ หลังจากจ้องดูรูปถ่ายสักพัก เขาก็รวบรวมสติแล้วอ่านข้อมูลต่อไป

แม่ของสื่อจีนมีชื่อว่าอวิ้นจิ้น เป็นเด็กกำพร้าที่ถูกทอดทิ้งและเติบโตในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ตอนที่สื่อสิงรู่ได้พบกับเธอ เป็นช่วงที่เธอกำลังเตรียมตัวจะออกจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเพื่อไปใช้ชีวิตของตัวเอง

เธอคนนี้พิเศษกว่าทุกคนมากจริง ๆ หลังจากสื่อสิงรู่ได้พบเธอ เขาก็คลั่งไคล้หลงใหลจนโง่หัวไม่ขึ้น เขายกเลิกและแข่งแข่งธุรกิจทุกอย่างของตัวเองทันทีและอาศัยอยู่ในเมืองเล็ก ๆ แห่งนั้นเป็นเวลากว่าครึ่งปี พอจีบเธอติดแล้ว ก็พาเธอกลับมาเมือง B และใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันที่บ้านของเขา

หลังจากอยู่ด้วยกัน สื่อสิงรู่ก็ต้องการป่าวประกาศให้โลกรู้ ว่าเธอคนนี้เป็นคนที่เขารักและเป็นคู่หมั้นของเขา อีกทั้งยังวางแผนจะแต่งงานด้วย แถมยังซื้อแหวน ตัดชุดแต่งงานเรียบร้อย แต่น่าเสียดายที่ก่อนเรื่องนั้นจะเกิดขึ้น อวิ้นจิ้นก็ตั้งครมร์เสียก่อน

หลังจากตั้งครมร์ อวิ้นจิ้นก็ถูกประคบประหงมอย่างดี สื่อสิงรู่กลัวว่าเธอจะเหนื่อยเกินไปจึงเลื่อนงานแต่งงานไปก่อน หน้าซ้ำเขายังทำทุกอย่างที่สามีที่ดีควรทำ เรียกได้ว่าเป็นคนคลั่งรักเลยก็ว่าได้ ดูแลอย่างดีทุกฝีก้าวตลอดระยะ

เวลาการตั้งครรภ์ของอวินจิน

หลังจากสื่อจิ้นเกิด สื่อสิงรู่ไม่ได้ทำอย่างที่เคยทำกับผู้หญิงคนก่อนหน้า เขายังคงเป็นสามีที่ดีและคลั่งรักภรรยาดังเดิม หน้าที่ยังเป็นพ่อที่ดีและคลั่งรักลูกอีกต่างหาก เขาดูแลอวินจินและลูกด้วยตัวเอง

แต่ความสุขอยู่ไม่นาน หลังจากอวินจินให้กำเนิดสื่อจิ้นได้ไม่นาน เธอก็เสียชีวิต สื่อสิงรู่เศร้าโศกเสียใจ ไม่เป็นอันกินอันนอนอยู่นาน จนกระทั่งเมื่อค่อย ๆ รู้สึกดีขึ้นและสามารถระงับความเศร้าได้ เขาก็คอยดูแลลูกน้อยซึ่งในตอนนั้นยังไม่ได้ตั้งชื่อเป็นอย่างดี และไม่โทษหาผู้หญิงคนใดอีกเลย

สื่อจิ้นพิมพ์ชื่อ ‘อวินจิน’ และ ‘สื่อจิ้น’ วนไปมาพलयกมือขึ้นลูบใบหน้าตัวเองอย่างใช้ความคิด

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าทั้งสื่อจิ้นและแม่ของเขานั้น ถือเป็นคนพิเศษที่สุดของสื่อสิงรู่จริง ๆ

แต่เขาไม่เข้าใจที่มาของความพิเศษนี้เลยสักนิด ทำไมแม่ของเขาถึงได้พิเศษและเป็นที่รักกว่าคนอื่น เป็นเพราะแม่ของสื่อจิ้นสวยไร้ที่ติตั้งแต่เกิด หรือเธอดีเสียจนทำให้ผู้ชายมักมากคนหนึ่งคิดที่จะหยุด แม่ของสื่อจิ้นจะว่าสวยก็สวย แต่แม่ ๆ ของพี่ชายคนอื่น ๆ ก็สวยเหมือนกันไม่ใช่เหรอ

สรุปแล้วเป็นเพราะอะไรกันแน่

สื่อจิ้นค่อย ๆ เปิดรูปแม่ของสื่อจิ้นคนเก่าขึ้นมาดูพรางพินิจพิจารณาหืออย่างละเอียดถี่ถ้วน ใส่ตั้งแต่คิ้ว ดวงตา ก่อนจะพบว่าเธอดูเหมือนแม่ของหลิวจิวเจิงมาก ๆ จากนั้นก็กวาดสายตาลงมามองเรียวกมุกและริมฝีปากบาง มองไปมองมาจู่ ๆ เขาก็สะดุ้งนั่งตัวแข็ง ยึดหลังตรงขึ้นมาราวกับว่าตกใจอะไรบางอย่าง

เดี๋ยวก่อน...แม่ของสื่อจิ้นไม่เพียงมีคิ้วและดวงตาคัล้ายแม่ของหลิวจิวเจิงแต่จมูกและริมฝีปากของเธอยังคล้ายกับทรงซีลี่แม่ของทรงโจวจงด้วย ทั้งสองคนมีริมฝีปากที่สวยงามราวกับภาพวาดทั้งคู่ เพียงแต่ริมฝีปากของทรงซีลี่หนากว่าอวินจินเล็กน้อย

เบาะแสบางอย่างเริ่มเข้าที่เข้าทางและชัดเจนขึ้นเรื่อย ๆ สื่อจิ้นเลื่อนกลับไปไล่ดูรูปแม่ ๆ คนอื่น ๆ อีกครั้ง จากนั้นก็นำรูปของอวินจินมาเปรียบเทียบกับคนอื่น ๆ ที่ละคนอย่างละเอียด สุดท้ายเขาก็ทนไม่ไหวจนต้องอัปโหลดรูปภาพต่าง ๆ

ลงบนคอมพิวเตอร์ แล้วใช้ซอฟต์แวร์จดจำวิเคราะห์ไบหน้าช่วยอีกที

หนึ่งชั่วโมงต่อมา ลือจิ้นกวาดสายตามองรูปถ่ายของผู้หญิงหกคนที่เรียงรายอยู่บนเดสก์ท็อปคอมพิวเตอร์ โดยที่แต่ละรูปถูกทำเครื่องหมายไว้เพื่อวิเคราะห์ไบหน้าอย่างละเอียด ลือจิ้นรู้สึกเสียวสันหลังวาบขึ้นมาทันทีเมื่อพบว่าวันจิ้นนั้นมีความคล้ายคลึงกับแม่ ๆ ของพี่ชายแทบทุกคน ยกเว้นแค่แม่ของลือเหว่ยฉงเท่านั้น

ตัวอย่างเช่นแม่ของเพียววีจิง ‘เพียวหลิน’ โดยรวมหากมองเผิน ๆ แล้วเพียวหลินไม่มีความคล้ายกับแม่ของลือจิ้นเลย แต่ถ้ามองจากมุมด้านข้างแล้วทั้งสองคนมีส่วนว่าโค้งงอของไบหน้าเหมือนกันไม่มีผิด อนาคตต่าง ๆ แทบจะเท่ากันเลยทีเดียว

แม่ของหวังโจวจงยิ่งเห็นได้ชัด เพราะริมฝีปากของเธอคล้ายแม่ของลือจิ้นมาก เซียงฉิงแม่ของเซียงอ้าวถึงนั้น มีส่วนของงูมุกและโครงหน้าคล้ายแม่ของลือจิ้น ส่วนแม่ของหลี่จี้เจิงมีคิ้วและดวงตาเหมือนแม่ของลือจิ้นจนแทบจะถอดแบบกันมา

“ลือสิงรู่ต้องการทำอะไรกันแน่...” ลือจิ้นนั่งลงบนโซฟา สายตาจับจ้องรูปถ่ายของผู้หญิงหกคนที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ สิ่งที่เขาสงสัยในตอนแรกเริ่มจะเข้าใจถึงความจริงขึ้นทุกที “ราวกับว่าเขากำลังหาตัวแทนใครสักคน และต้องการให้ลูกที่เกิดมาเหมือนกับคนคนนั้น และเป็นตัวแทนของคนนั้นด้วย” ส่วนคนที่ไม่เหมือนก็โยนกลับไปให้แม่ของเขาเลี้ยงสินะ

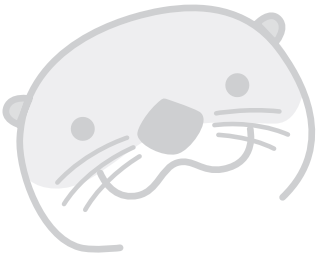
เดี่ยว!

ทันใดนั้นเขาก็ตระหนักถึงสิ่งที่น่ากลัวกว่านั้นขึ้นมาได้ ลูกที่เกิดกับลือสิงรู่ทุกคนล้วนเป็นลูกชาย ไม่มีลูกสาวเลยสักคนเดียว ถ้ายึดหลักความน่าจะเป็นละก็เรื่องนี้แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย

จู่ ๆ ลือจิ้นก็นึกถึงลูกคนแรกที่แม่ของเซียงอ้าวถึงแห่งไปขึ้นมาได้ มันทำให้เขารู้สึกขนลุกเล็กน้อย

ถ้าการแห่งครั้งนั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นสิ่งที่ตั้งใจละ...ลือสิงรู่กำลังมองหาคนมาเป็นตัวแทนของใครอยู่รึเปล่า และถึงขนาดต้องมีลูกกับผู้หญิงหลายคนเพื่อสิ่งนั้นเลยเหรอ

แล้วที่สื่อสิ่งรุ่มรักอวินจิ้นและสื่อจิ้นมากที่สุด...ใจของเขากระตุกวบทันที
เขาเริ่มรู้สึกว่เรื่องนี้ซบซ้อนและมีเงื่อนงำมากมายเหนือความคาดหมายของตนเอง
ทันใดนั้นสื่อจิ้นก็รู้สึกเวียนหัวขึ้นมากะทันหันจนอยากจะทำออกมา

ทดลองอ่าน

บททดสอบ

สื่อজনকনমইহকজনতঙপককককক লেট ก่อนจะมุ่งหน้าไปหาเหลียนจวินที่ห้องทำงาน

เหลียนจวินกำลังอ่านเอกสารในมือ พอเหลือบเห็นสื่อจิ้นพรวดพราดเข้ามาด้วยสีหน้า ‘จันเป็นใคร จันอยู่ที่ไหน แล้วจันมาทำอะไร’ ก็ละลายตาจากเอกสารทันที เมื่อเห็นว่าสื่อจิ้นไม่ได้ถือแท็บเล็ตมาด้วยก็แปลกใจ และรับรู้ได้ว่าต้องมีเรื่องผิดปกติบางอย่างแน่ จึงเอ้อมมือออกไปกุมมือของสื่อจิ้นพลงถาม ‘เกิดอะไรขึ้น’

ความคิดทุกอย่างในหัวกำลังประดังประเดเข้ามา จนสื่อจิ้นไม่ได้สนใจมือของเหลียนจวินที่ยื่นออกมากุมมือตัวเอง หน้าซึ้งบียบมืออีกฝ่ายกลับแน่น โดยไม่รู้ตัวด้วย จากนั้นก็ดึงมือเหลียนจวินไปข้างๆ โซฟาด้วยสีหน้าตื่นตุมพลงพูดว่า ‘จันรู้สึกเหมือนว่าหัวตัวเองกำลังขยายใหญ่จนใกล้ระเบิด...นายได้อ่านข้อมูลพวกนั้นก่อนเอามาให้จันแล้วใช่ไหม จันมีข้อสันนิษฐานบางอย่างอยากจะถามความคิดเห็นของนายว่ามันสมเหตุสมผลรีเปล่า’ ตอนนั้นเขาต้องการความช่วยเหลือจากบุคคลที่สาม ไม่อย่างนั้นเขาต้องเป็นม้าตายก่อนแน่ๆ เหลียนจวินเป็นคนหาข้อมูลพวกนี้มาเอง และยังเข้าใจเรื่องราวของครอบครัวสื่อจิ้นเป็นอย่างดีอีกด้วย เขาก็ฉลาดเฉลียว การขอความช่วยเหลือจากคนคนนี่จึงเป็นสิ่งที่เข้าหาที่สุดแล้ว

เหลียนจวินเหลือบมองมือที่จุกเข้ามาแวบหนึ่ง ก่อนจะออกแรงดันวีลแชร์

ให้ไปหยุดอยู่ข้างโซฟา แล้วพยักหน้าตอบรับ

ทั้งสองคนนั่งอยู่ที่โต๊ะรับแขก เหลียนจวินเอ๋อึมไปรินน้ำอุ่นให้ลือจิ้น แล้วจุดเทียนหอม

หลังจากดื่มน้ำอุ่นและได้สูดกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ลอยฟุ้งอยู่ในอากาศ ความคิดที่สับสนยุ่งเหยิงของลือจิ้นเมื่อครูนีก็สงบลงช้าๆ เขาค่อยๆ สกัดความคิดวุ่นวายเหล่านั้นทิ้งไป และอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างให้เหลียนจวินฟังอย่างละเอียดที่สุด หลังจากนั้นก็เฝ้ารอดูปฏิกริยาของเหลียนจวินในเรื่องนี้

เหลียนจวินตั้งใจฟังอย่างจดจ่อ เมื่อฟังจบก็ใช้ความคิดอยู่พักหนึ่งก่อนจะตอบกลับคนตรงหน้าที่จ้องเขาไม่วางตา “ข้อสันนิษฐานที่นายว่ามาถือว่าสมเหตุสมผล ฉะนั้นจะให้คนไปสืบเรื่องการแทงลูกคนแรกของเซียงฉิง และเรื่องราวของลือสิงรุ่มมาอย่างละเอียด จะลองหาดูด้วยว่าในอดีตลือสิงรุ่มมีความสัมพันธ์กับใครที่มีหน้าตาคล้ายนายกับแม่ แต่เป็น...ผู้ชายบ้างไหม” เมื่อพูดถึงตรงนี้เหลียนจวินก็หน้านวลคิ้วขมวด ดูเหมือนว่าเขาจะขัดใจกับสิ่งนี้ไม่มากนักน้อย

“ผู้หญิงก็ด้วยนะ เพื่อว่าฉันจะคาดการณ์ผิดไป ไม่แน่ว่ารักกลับๆ ของลือสิงรุ่มอาจเป็นผู้หญิงก็ได้” ลือจิ้นพูดเสริม

เหลียนจวินพยักหน้ากลับไป และเมื่อเห็นว่าคนตรงหน้ามีสีหน้าเคร่งเครียด อยู่ตลอดเวลาจึงพูดปลอบใจว่า “การสืบเรื่องพวกนี้อาจต้องใช้เวลาสักพักใหญ่ นายอย่าคิดมากเกินไปล่ะ ช่วงนี้ก็ดูแลตัวเอง พักผ่อนให้พอ เรื่องวุ่นวายของคนรุ่นก่อนนะไม่เกี่ยวกับนาย มันส่งผลกระทบต่อชีวิตนายไม่ได้หรอก ไม่ว่านายอยากทำอะไร มีฉันอยู่ก็ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น”

มีฉันอยู่นั้นหรือ

ลือจิ้นตกตะลึงกับความมั่นใจในตัวเองที่เหลียนจวินเปิดเผยออกมา เมื่อพูดประโยคเหล่านี้ พอเขามองไปที่เหลียนจวินก็ราวกับมืออว้าแห่งความสูงส่ง และน่าเชื่อถือเปล่งประกายอยู่รอบตัวอีกฝ่าย จากนั้นจึงเอ่ยถามเสียวลือในใจ “นี่คือลักษณะทั่วไปของบอสใหญ่แก๊งมาเฟียหรือ แค่มิฉันอยู่...พอเขาพูดคำนี้ ออกมา ฉันก็รู้สึกสบายใจอย่างประหลาด และอยากถวายหัวให้เขาเป็นเจ้านายเลยอะ!”

“...” เสียวลือเริ่มกังวลเกี่ยวกับวิธีเรียกคืน IQ และ EQ ที่หายไปของ

ลือจิ้น

พอเหลียนจวินเห็นแวตาศีรษะของลือจิ้นซึ่งจ้องตัวเองไม่วางตา จึงหรีตตาลงเล็กน้อยพลางขยับเข้าไปใกล้แล้วเอ่ยเรียกสติคนตรงหน้า “ลือจิ้น?”

ลือจิ้นได้สติทันทีก่อนจะพบว่าตอนนี้เหลียนจวินอยู่ใกล้แค่คืบ เขาจดจ้องใบหน้าหล่อเหลาของเหลียนจวิน พลางจุกคิดขึ้นมาว่าคนคนนี้ช่างเป็น ‘สุดที่รัก’ ที่ดีแสนดีชะมัด จากนั้นวิญญาณบ้าที่โหมเข้าสิงก็ไม่รู้ ลือจิ้นยึดแขนออกไปแล้วกอดร่างสูงตรงหน้าแนบแน่น พร้อมตบหลังเบา ๆ ก่อนจะพูดว่า “ฉันรู้ดีว่ายังไงก็มีนายอยู่ นายเองก็มีฉันอยู่เหมือนกันนะ เหลียนจวิน นายต้องพยายามใช้ชีวิตอยู่ต่อไปให้ได้นะ อยู่ไปนาน ๆ เลย ฉันจะช่วยนายเอง!” ช่วยนายกำจัดแถบคำความตายให้สิ้นซาก และใช้ชีวิตทุกวันโดยไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้นล่ะ!

บนเกาะแห่งนี้อากาศค่อนข้างร้อน ทั้งคู่จึงสวมเสื้อผ้าบาง ๆ แค่นั้นเดียวยิ่งไปกว่านั้น ลือจิ้นยังสวมแค่เสื้อกล้ามตัวโคร่งด้วย ทำให้เหลียนจวินสัมผัสอุณหภูมิร่างกายของคนตรงหน้าได้อย่างชัดเจน

มันแตกต่างจากการกอดครั้งก่อน ๆ เพราะทุกครั้งพวกเขา มักสวมเสื้อผ้าตัวหนาจนสัมผัสร่างกายของอีกฝ่ายไม่ได้ แต่การกอดครั้งนี้ทั้งแนบแน่นและดูสนิทสนมยิ่งกว่าปกติ

เหลียนจวินใจกระตุกดู ตัวของเขาแข็งทื่อจากการถูกจูโจม แต่สักพักหนึ่งก็ค่อย ๆ ผ่อนคลายลง เมื่อรับรู้ถึงความอบอุ่นจากเรือนกายของลือจิ้น เขาก็ยกมือขึ้นแล้วกอดกลับโดยไม่ลังเล จากนั้นก็ขยับอีกคนให้มาทางตัวเองแล้วจับศีรษะมาชบลงตรงป่า เส้นผมอ่อนนุ่มหลังใบหูของลือจิ้นสัมผัสสันจมูกของเหลียนจวินเบา ๆ คิ้วที่ขมวดแน่นค่อย ๆ ผ่อนคลายลงพลางกระซิบตอบอย่างนุ่มนวล “ฉันจะพยายาม”

เขาต้องมีชีวิตอยู่ไปนาน ๆ แน่แน่นอน เพราะเขาจะยอมให้คนที่อยู่ในอ้อมแขนตอนนี้ตกไปเป็นของคนอื่นได้อย่างไร

ลือจิ้นกะว่าจะกอดแค่ไม่กี่วินาทีแล้วก็ปล่อย เพราะเมื่อรับรู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป เขาก็กลัวว่าเหลียนจวินจะโกรธ แต่ผลกลับไม่เป็นอย่างที่คิด เหลียนจวินกอดเขากลับ แถมยังกอดแน่นอีกด้วย และแม้ว่าเขาจะอยากผละออกจากอ้อมกอดแล้วก็ตาม แต่ดูเหมือนเหลียนจวินจะไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุด

จากอ้อมกอดง่าย ๆ

ลือจิ้นขยับหัว ชบอยู่บนไหล่ของเหลียนจวินแผ่วเบา กลิ่นหอมอ่อน ๆ ของเจลอาบน้ำบนตัวเหลียนจวินเตะจมูกเขาอย่างจ้องจนอดเรียกเสี่ยวลือ่อีกครั้งไม่ได้ “เหลียนจวินกอดฉันแล้วกลับไปรีเปลาเนีย ทำไมนิ่งงิบไม่ขยับแบบนี้”

เสี่ยวลือ่อตอบกลับด้วยน้ำเสียงสั้นไหว “เปล่าหรอก ที่รักก็แค่เหนื่อยนะ ตั้งแต่เด็กจนโตที่รักเติบโตในองค์กรเมีย ถูกสอนให้ระวังตัวเพื่อปกป้องชีวิตของตัวเองอยู่ตลอดเวลา ไม่เคยได้รับอ้อมกอดที่อบอุ่นและผ่อนคลายแบบนี้มาก่อน จิ้นจิ้น ที่รักไม่เคยได้รับความรักเลย นายต้องรักเขาให้มาก ๆ นะ”

ลือจิ้นคิดจินตนาการถึงเด็กน้อยน่าสงสารที่ต้องดิ้นรนเอาตัวรอดในองค์กร ความรุนแรง จู่ ๆ ใจของเขาก็อ่อนยวบทันทีพลาจระซับอ้อมแขนกอดอีกฝ่ายแน่นยิ่งขึ้น ถ้าอย่างนั้นก็อยู่แบบนี้สักพักแล้วกัน เหลียนจวินอยากกอดนานแค่ไหนก็ตามใจเลย คนคนนี้เป็นคนที่น่าสงสารมาก ๆ คนหนึ่งเลยทีเดียว โตมาขนาดนี้ยังไม่เคยได้รับอ้อมกอดแบบนี้เลยสักครั้ง นานหุดหู่ชะมัด

เหลียนจวินรับรู้ถึงปฏิกิริยาของลือจิ้นที่เดี๋ยวก็คลายกอดเดี๋ยวก็กระซิบกอดอยู่แบบนั้น เขาเอียงศีรษะเล็กน้อยก่อนจะจูบแผ่วเบาที่เส้นผมอ่อนนุ่มหลังใบหูของลือจิ้น “เด็กโง่ คิดอะไรรออยู่ในหัวอีกล่ะเนี่ย” เขาคิดในใจ

พอมือเที่ยงจบลง ในที่สุดลือจิ้นก็พาเหลียนจวินไปสำรวจเกาะตามทีปรารภ

แดดยามบ่ายค่อนข้างแรง ลือจิ้นกลัวว่าเหลียนจวินจะทนร้อนไม่ไหว จึงพาเดินลัดเลาะไปตามเส้นทางที่ปูด้วยหินสีอ่อน ผ่านหมู่มวลดอกไม้และต้นไม้สองข้างทางไปยังเนินเขาเล็ก ๆ ที่มุมเกาะ จนในที่สุดก็เจอศาลานั่งพักที่มีวิวทิวทัศน์ดีที่สุดในเกาะ ณ ที่ตรงนั้น ภายใต้อ้อมกอดของต้นไม้ใหญ่ ลือจิ้นและเหลียนจวินเล่นเกมเศรษฐีกัน เขาไม่เคยลืมเรื่องสำคัญอย่างการชดเชยความสุขในวัยเด็กของเหลียนจวินเลย

ศาลาทำจากไม้แห้งหลังและมีรูปทรงเรียบง่าย ตกแต่งด้วยกระดิ่งขนาดเล็กกรอบ ๆ เมื่อลมพัดผ่านก็ส่งเสียงก้องกังวานแสนไพเราะ

ทั้งสองนั่งอยู่ในศาลา ตรงหน้าของพวกเขามีกระดานเกมเศรษฐี เงินปลอมชิป และลูกเต๋าวางเรียงรายอยู่ พร้อมของว่างและเครื่องดื่มที่ลือจิ้นนำติดตัว

มาด้วย เล่นไปคุยกันไปอย่างเพลิดเพลิน บางครั้งบางครั้งเมื่อกระดิ่งถูกระแสลมพัดผ่านจนส่งเสียงกังวาน ทั้งสองก็พากันหันไปมองสลับกับส่งเสียงหัวเราะและพูดคุยกันต่อจนกระทั่งเวลาบ่ายคล้อยจนจะเย็นย่ำ

ดวงอาทิตย์กำลังจะลับขอบฟ้า ลือจิ้นเหยียดตัวลงบนโต๊ะที่เต็มไปด้วยชิปกลางถอนหายใจอย่างพึงพอใจ “เป็นวันหยุดที่สุดยอดไปเลย...”

เหลียนจวินยื่นมือออกไปแตะหัวของคนตรงหน้าก่อนจะถามว่า “พ้าจิ้นออกมาข้างนอกทั้งวันแบบนี้ไม่เบื่อเหรอ”

ลือจิ้นจะไปครู่หนึ่งก่อนจะสายหัวไปมา พลาเง่ยตอบ “ไม่เบื่อเลย เกมเศรษฐีสนุกจะตายไป นายไม่สนุกเหรอ”

“เปล่า ผ่อนคลายแบบนี้บ้างก็ดีเหมือนกัน” เหลียนจวินจิ้มหน้าผากของลือจิ้นอีกครั้ง และหลังจากแน่ใจแล้วว่าคนตรงหน้าไม่ได้เบื่อก็ก้อนมือออกอย่างอารมณ์ดี

ลือจิ้นไม่ได้สนใจการกระทำเล็กๆ น้อยๆ เหล่านั้น ยังพูดเสนอไปอีกว่า “ถ้าวันพรุ่งนี้เราก็กออกมาเล่นข้างนอกแบบนี้ก็ดีไหม”

เหลียนจวินยกมือขึ้นเท้าคางพลาเง่ยหน้าตอบ “ได้สิ”

ดวงตาของลือจิ้นวาววับทันทีที่ได้ยินแบบนี้ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายดูเหมือนจะอารมณ์ดีจึงพูดเสริมไปอีก “งั้นทุกๆ วันหยุดสุดสัปดาห์เราออกมาพักผ่อนข้างนอกแบบนี้ดีไหม ทำงานตลอดมันเหนื่อยเกินไป ต้องผ่อนคลายเป็นถึงจะดี”

เหลียนจวินกระตุกยิ้มมุมปากเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้าอีกครั้ง “ตามใจเลย”

ลือจิ้นอดไม่ได้ที่จะยกมือขึ้นขยี้หูเพราะคิดว่าตัวเองหูผาด

พูดอะไรออกไปก็เห็นด้วยไปเสียหมด ขอนั่นขอนี้ก็บอกว่าได้เลย ตามใจเลย ทำไมรู้สึกว่ามันแปลกๆ ยังไงก็ไม่รู้ ราวกับว่ากำลังถูกผู้ใหญ่ลอกให้เด็กตายใจอย่างไรอย่างนั้น

เสียวลือ “...” ผู้ใหญ่ลอกให้เด็กตายใจเหรอ ให้ตายเหอะนะ~

แม้ว่าคำตอบของเหลียนจวินจะดูแปลกๆ แต่ก็ไม่ได้ทำให้ลือจิ้นไม่มีความสุขแต่อย่างใด หน้าซำเขายังจริงจังที่จะวางแผนการพักผ่อนทุกสุดสัปดาห์ให้สนุกสุดซึ้งไปเลยอีกต่างหาก

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว พอๆ กับเสียงกระดิ่งที่กระทบสายลม ในวันที่ธรรมดาช่วงปลายเดือนมีนาคม ลือจิ้นโดดเรียนด้วยการเห็นชอบจากอาจารย์เฟิง โดยที่เหลียนจวินไม่รู้

“วันนี้ยกคลาสไป แต่ก็ต้องมาชดเชยวันอื่นนะ เรื่องการเรียนของนายจะละเลยไม่ได้” อาจารย์เฟิงพูดย้ำ

ลือจิ้นรีบรับปากทันที “เข้าใจแล้วครับ จะชดเชยเท่าไรก็ได้ เราไปเรียนตอนกลางวันแทนได้ไหมครับ เวลาที่ให้อาจารย์กำหนดเลย”

สีหน้าของอาจารย์เฟิงดูพึงพอใจขึ้นมาเล็กน้อย “แบบนี้ก็ได้”

ทั้งสองคนเดินเข้าไปในห้องอาหารที่เก๋วิไลลามากที่สุดซึ่งกว้างขวางรอบอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเขาเห็นว่าลือจิ้นเข้ามาก็รีบทักทายทันที “ห้องครัวพร้อมแล้วนะ แล้ววัตถุดิบต่างๆ ก็เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว นายจะทำอะไรก็ตามใจเลย ถ้ามีปัญหาอะไรก็ถามคนในครัวได้เลย พวกเขาจะช่วยสอนนายเอง”

ลือจิ้นยกมือขึ้นมาทำท่าโอเคให้อีกฝ่าย ก่อนจะเดินมุ่งหน้าไปยังห้องครัว เมื่ออาจารย์เฟิงส่งลือจิ้นเข้าไปข้างในเรียบร้อยแล้ว ใบหน้าของเขาก็ค่อยๆ คลายความตึงเครียดลงเล็กน้อย แต่เมื่อมองไปยังข้าวของที่ใช้ในการเตรียมงานเฉลิมฉลองที่วางระเกะระกะเต็มพื้น สายตาของเขาก็ซับซ้อนขึ้นมา

กว้างหกเห็นดังนั้นก็เอียงตัวเข้ามาพูด “เสียจิ้นเป็นเด็กดีนะ อย่าเข้มงวดกับเขานักเลย”

อาจารย์เฟิงเหลือบมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง ไม่ได้ตอบอะไรกลับ แต่หันหลังแล้วเดินออกไป

ภายในห้องทำงานขนาดใหญ่ เหลียนจวินเหลือบมองนาฬิกา เมื่อเห็นว่าจวนจะถึงเวลาที่ลือจิ้นพักเบรกแล้ว เขาก็วางเอกสารทุกอย่างลง จากนั้นก็เคลื่อนวีลแชร์ออกมาจากโต๊ะทำงานไปที่ตู้เย็นขนาดเล็กใกล้ๆ ก่อนจะหยิบน้ำผลไม้ขวดหนึ่งพร้อมถาดผลไม้อีกหนึ่งถาดมาวางไว้บนโต๊ะน้ำชา

หลังจากจัดเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้วก็ยังพอมีเวลาเหลืออีกเล็กน้อย เหลียนจวินจึงหันกลับไปยังโต๊ะทำงานของตัวเอง และหยิบเอกสารขึ้นมาอ่านอีกครั้ง

หนึ่งนาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็ว ช่วงเวลาพักเบรกของลือจิ้นมาถึง แต่

เหลียนจวินไม่ได้รอเสียงเคาะประตูที่ปกติจะดังขึ้นตรงเวลา เขาเหลือบมองประตูครูหนึ่งพลางคิดในใจว่าสื่อจิ้นคงจะแวะเข้าห้องน้ำก่อน จากนั้นก็ม่ออ่านเอกสารในมือต่อไป

เวลาผ่านไปพักใหญ่ แต่เสียงเคาะประตูก็ยังไร้แววที่จะดังขึ้น เหลียนจวินเริ่มนั่งไม่ติด เขาวางเอกสารลงก่อนจะเคลื่อนวีลแชร์ออกมาจากห้องทำงานใหญ่ของตัวเอง มุ่งตรงไปยังห้องทำงานเล็กที่อยู่ไม่ไกลกันนัก และพบว่าอาจารย์เฟิงที่ควรจะพักอยู่เช่นกันยกเก้าอี้ออกมาวางหน้าประตู แถมยังถือแผนการสอนเอาไว้ในมือด้วย

“อาจารย์?” เหลียนจวินเลิกคิ้วพลางมองไปที่ห้องเรียนด้านหลัง

อาจารย์เฟิงหลุดจากวงค์เพราะเสียงเรียกของเหลียนจวิน เมื่อเห็นว่าเป็นอีกฝ่ายสงสัยจึงตอบกลับทันที “ฉันลืมนอกไป วันนี้ฉันให้สื่อจิ้นสอบ เป็นการสอบที่ใช้เวลาสองชั่วโมง เพราะงั้นเขาก็เลยไม่ได้พักเบรก และฉันก็กลัวว่าสื่อจิ้นจะกดดันก็เลยออกมานั่งรอข้างนอก”

ที่แท้ก็สอบอยู่นี่เอง

เหลียนจวินคลายคิ้วที่ขมวดมุ่น พักหน้าเป็นเชิงเข้าใจพลางตอบกลับ “ถ้าฉันอาจารย์ไปนั่งรอที่ห้องทำงานของผวก่อนแล้วกัน นั่งรอข้างนอกห้องแบบนี้มันไม่เหมาะเท่าไร”

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันรอที่นี่แหละ” อาจารย์เฟิงโบกมือปฏิเสธด้วยสีหน้าจริงจัง “ไม่งั้นเดี๋ยวสื่อจิ้นแอบย่องกลับห้องไปดูเฉลยจะทำยังไงล่ะ”

เหลียนจวินออกตัวแทนสื่อจิ้นทันที “สื่อจิ้นไม่มีทางทำแบบนั้น”

“นายไม่เข้าใจหรอก” อาจารย์เฟิงส่ายหัวพลางทำสีหน้าเนือยๆ “นักเรียนหลายคนยอมทำทุกอย่างเพียงเพื่อให้ตัวเองสอบผ่าน อะไรก็เกิดขึ้นได้ทั้งนั้น”

“...”

เหลียนจวินก็พูดได้ไม่เต็มปากว่าสื่อจิ้นเป็นนักเรียนที่ดี แคมพอนี้ก็ถึงสื่อจิ้นเวลาปกติขึ้นมา เขาก็ได้แต่เงิบปากไป

เวลาพักเบรกช่วงแรกผ่านพ้นไป พอเวลาพักเบรกอีกช่วงมาถึง สื่อจิ้นก็จำเป็นต้องวางมือจากสิ่งที่ทำอยู่ตอนนี้ เขาถอดผ้ากันเปื้อนออกแล้วรีบกลับไปทีวิลล่า จากนั้นก็พุ่งไปเคาะประตูห้องทำงานของเหลียนจวินได้ตรงเวลาพอดีพอดี

เหลียนจวินเปิดประตูพลาจกวาดสายตามองสภาพของคนตรงหน้า เมื่อเห็นใจแล้วว่าปกติดี ไม่ได้ดูเหมือนคนสอบไม่ได้ก็สบายใจขึ้นมาหน่อย จากนั้นเขาก็ได้กลิ่นหอมหวาน ก่อนจะเลื้อยไปเห็นเกล็ดน้ำตาลที่เลอะอยู่บนปลายนิ้วมือของสื่อจิ้น

“สอบอยู่ยังแอบกินขนมอีกหรือ” ปฏิกริยาแรกของเขาคือสิ่งนี้จริง ๆ

“ฮะ...หะ...ใช่!” สื่อจิ้นตัวแข็งที่อพลางพยักหน้าอย่างแรง จากนั้นก็แสวงถอนหายใจทำหน้าบึ้งตึง “สอบนานมากจนสมองจะระเบิดอยู่แล้ว ได้กินอะไรหวาน ๆ หน่อยก็ทำให้สมองแล่นดีนะ”

“แค่การสอบเล็กๆเอง ไม่ต้องจริงจังขนาดนั้นก็ได้อ” เหลียนจวินตอบพลาจย่นมือมาเช็ดเกล็ดน้ำตาลที่เลอะมือของอีกฝ่าย จากนั้นก็ส่งสายตาไปที่โซฟา “ไปนั่งพักตรงนั้นก่อนสิ ห้องอาหารเพิ่งส่งผลไม้อร่อยๆมาให้ อาจารย์เฟิงบอกว่าวันนี้นายสอบทั้งวัน เหนื่อยรีเปล่า”

สื่อจิ้นถอนหายใจโล่งอก รีบพุ่งไปนั่งบนโซฟาอย่างว่าง่ายพลาจหยิบผลไม้เข้าปาก พยายามปกปิดท่าทีด้วยการกินอย่างเอร็ดอร่อย “ไม่เห็นน้อยเลย สอบยังสบายกว่าตอนเรียนอีก อยู่น้อยก็ไม่มีกรบ้าน”

เมื่อเห็นท่าทางรีบร้อนกินของสื่อจิ้น เหลียนจวินก็ขมวดคิ้วแน่นก่อนจะยื่นมือออกไปลูบหัวอีกฝ่ายเบาๆ จากนั้นก็หันกลับไปเกาะของกินเพิ่มให้เขา

สื่อจิ้นเกาหัวแกรกๆ เขารู้สึกว่าช่วงนี้เหลียนจวินดูจะเอ็นดูตัวเองเป็นพิเศษ แถมยังชอบถึงเนื้อถึงตัวด้วย แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของเสี่ยวสื่อที่เคยบอกว่าเหลียนจวินเป็นเด็กขาดความอบอุ่น เขาก็สลัดเรื่องนี้ออกจากหัวไปทันที

หลังจากหมดเวลาพัก เหลียนจวินก็ส่งสื่อจิ้นกลับเข้าไปในห้องเรียน เมื่อเห็นว่าเหลียนจวินกลับเข้าไปในห้องทำงานของตัวเองแน่นอนแล้ว สื่อจิ้นจึงค่อยๆ ย่องออกมาจากห้อง ทักทายอาจารย์เฟิงแล้วรีบกลับเข้าไปในครัว

พอถึงมือเที่ยง สื่อจิ้นกลัวว่าเหลียนจวินจะจับได้ถ้ามากินข้าวที่ห้องอาหาร จึงวางแผนชวนเหลียนจวินกินข้าวในวิลล่า โดยอ้างว่าตัวเองเหนื่อยมากจนแทบจะเดินไม่ไหว

ทั้งโกหกทั้งวิ่งไปวิ่งมาสลับกันระหว่างครัวในห้องอาหารกับห้องเรียน ในที่สุดก็หมดเวลาเรียนช่วงบ่าย และเค้กที่ทำจากฝีมือของสื่อจิ้นก็เสร็จพอดี

การตกแต่งห้องอาหารด้วยความช่วยเหลือจากพวกกัวหนิงและคนอื่นๆ ก็เสร็จแล้วเช่นกัน

“เงินเดี่ยวนั้นไปพาเหลียนจวินมาที่นี่ก่อน ส่วนอาหารอื่นๆ ก็ช่วยจัดการให้หน่อยนะ” ลี้อจิ้นถอดผ้ากันเปื้อนออก เช็ดไม้เช็ดมือพลางพูดกับกัวสองก่อนจะเดินไปที่วิลล่า

กัวสองตอบรับพลางเลื่อนสายตามองตามหลังอีกฝ่ายไป จากนั้นจึงมองไปที่คนอื่นๆ ในห้องอาหารพลางถอนหายใจ “ต่อให้หนายน้อยจะไร้ความรู้สึกเย็นชาและใจแข็งเป็นหินขนาดไหน แต่ถ้าได้เห็นสิ่งที่ลือจิ้นทำให้ ยังไงก็ต้องซาบซึ้งบ้างแหละน่า”

กัวหนิงและคนอื่นๆ ต่างพากันมองมาที่กัวสอง พวกเขาไม่ได้ตอบอะไร เพียงแต่แยกย้ายกันไปจัดการตามที่ลือจิ้นสั่งไว้

ด้วยความที่ลือจิ้นกลัวว่ากลิ่นขนมติดตัวจะแรงจนทำให้เหลียนจวินได้กลิ่นและสงสัย เขาจึงรีบวิ่งกลับไปทีวิลล่าแล้วแสร้งทำเป็นทำข้อสอบเสร็จก่อนเวลา วิ่งพรวดผลัดประตูห้องทำงานของเหลียนจวินเข้าไปพลางพูด “นายน้อยจิ้นทำหมึกดำเลอะไปหมดเลย ขอไปอาบน้ำก่อนนะ” พูดจบก็รีบออกไปทันที จากนั้นก็กลับไปห้องของตัวเอง ปล่อยให้อาจารย์เฟิงรับหน้าอย่างโดดเดี่ยว

เหลียนจวินได้ยินเสียงลือจิ้นพรวดพราดเข้ามาพูดๆ แล้วพลันหายตัวไปก็รู้สึกงง เขาจึงเหลือบมองอาจารย์เฟิงแล้วเอ่ยถาม “เกิดอะไรขึ้น”

อาจารย์เฟิงทำตัวสงบสยบความเคลื่อนไหว ตอบหนึ่งๆ ว่า “ฉันบอกแล้วไง นักเรียนดื้อๆ เวลาทำข้อสอบชอบลูกล้อลูกกลั่นจนวุ่นวายไปหมด ตอนที่ฉันตรวจข้อสอบอยู่เขาซุ่มซำมจนทำหมึกดำเลอะไปทั่วตัว”

เหลียนจวินเงิบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะพูดขึ้น “หมึกที่หืออะไรละ ผมจะบอกให้คนเอามาซดใช้ให้เอง”

นี่หมายความว่าลือจิ้นจะทำหมึกหกเลอะขนาดไหนก็ได้ ยังไงก็มีคนช่วยอยู่ดีใช่ไหม

อาจารย์เฟิงชะงัก เหลือบสายตามองเหลียนจวินพร้อมแววตาเคืองๆ ก่อนจะพูดออกมาอย่างเหลืออด “ตามใจจนเสียคนไปหมดแล้ว!” จากนั้นก็เดินพึดพึดออกไปทันที

เหลียนจวินดูเหมือนจะไม่รู้ลึกรู้สาอะไร พอเห็นอีกฝ่ายเดินออกไป กลับพูดไล่หลังไปอีกว่า “คนของผม ไม่ให้ตามใจเขาแล้วจะให้ไปตามใจใครล่ะ”

หลังจากอาบน้ำเสร็จแล้ว ลี้อจิ้นก็ทำตามแผนเดิม แกล้งพาเหลียนจวิน ไปที่ห้องอาหารเพื่อกินมื้อค่ำด้วยกันตามปกติ

เหลียนจวินกลัวว่าลีโอจิ้นจะเหนื่อยจากการสอบจึงเอ่ยขึ้น “จริงๆ เราไม่ต้อง ไปกินข้าวที่ห้องอาหารก็ได้นะ กินที่ระเบียงก็สะดวกดี”

“ไม่เอา ตอนเที่ยงเราก็กินที่นี่แล้ว ตอนนี่เสร็จจุกหมดแล้ว ออกไปรับลม กินบรรยากาศข้างนอกบ้างก็ดีเหมือนกัน” ลีโอจิ้นตอบ เมื่อเห็นห้องอาหารอยู่ ลิบๆ ก็รีบถามอีกฝ่าย “นายน้อย วันนี้ฉันอยากนั่งโต๊ะข้างนอกติดขอบเลยได้ รีเปล่า ตรงนั้นใกล้ทะเล วิวดีมากๆ”

เหลียนจวินไม่ขัดใจเขาอยู่แล้ว จึงพยักหน้าตอบ “ได้สิ”

ลีโอจิ้นใช้ประโยชน์ตอนนี้รีบหมุนวีลแชร์ให้เหลียนจวินหันหน้าเข้าทะเลทันที “ถ้างั้นเรานั่งตรงนั้นแล้วกันนะ หันหน้าเข้าหาทะเลพอดีเลย”

เวลานี้ท้องฟ้ายังไม่มืดมากนักและดวงอาทิตย์ก็ยังไม่ลับขอบฟ้า ห้องอาหาร จึงยังไม่ได้เปิดไฟ ทำให้เหลียนจวินไม่ได้สงสัยอะไร ปลอบให้ลีโอจิ้นเข็นตัวเอง ไปยังโต๊ะมุมสุดที่หันหน้าเข้าทะเลโดยไม่รู้สึกผิดสังเกต ที่ตรงนี้วิวดีมากจริงๆ นั่นละ

ลีโอจิ้นกระดิกกระด้าสุดๆ เขานั่งลงตรงข้ามเหลียนจวินแล้วสั่งอาหารด้วยกัน ตามปกติ กินไปพูดคุยเรื่องลัทธิเพเหระไปด้วย จนกระทั่งดวงอาทิตย์ค่อยๆ ลับขอบฟ้าไป ฟ้าเริ่มมืดสนิท ลีโอจิ้นจึงเอ่ยถามด้วยความสงสัย “ทำไมห้องอาหาร ยังไม่เปิดไฟ มีอะไรขัดข้องรีเปล่า”

เหลียนจวินเองก็สงสัยเช่นกัน เขายกมือเตรียมจะเรียกคนมาเพื่อถามเรื่องนี้

ลีโอจิ้นรีบท้วงทันทีก่อนจะลุกพรวดขึ้น “ไม่ต้องเรียกคนหรอก เต๋ยจัน ไปดูให้เอง อยากไปเข้าห้องน้ำพอดี”

เหลียนจวินเอามือลงพลงพยักหน้าตอบ ก่อนจะมองตามหลังลีโอจิ้นที่ เดินเข้าไปในห้องอาหาร

ลมทะเลพัดเอื่อยๆ บรรยากาศมีตสนิทของช่วงเวลากลางคืนค่อยๆ แผ่

ออกไป เหลียนจวินร่อยอยู่พักใหญ่ไม่เห็นสื่อจิ้นกลับมาสักทีจึงเตรียมจะเข้าไปตาม แต่ไฟในห้องอาหารก็เปิดพรึบขึ้นมาเสียก่อน จากนั้นไฟก็ค่อยๆ เปิดไล่ตามทางเดินมาเรื่อยๆ ทีละดวงๆ จนกระทั่งมาถึงร่มกันแดดตรงโต๊ะที่เหลียนจวินนั่งอยู่ แสงไฟสลัวสัวอร์มไลท์สาดส่องไปรอบๆ ตัวของเหลียนจวิน จนให้ความรู้สึกเหมือนว่านี่คือดินแดนพิเศษที่เป็นของเขาคนเดียว มันสวยงามเสียจนแทบหยุดหายใจ

เหลียนจวินปล่อยมือออกจากล้อของวิลแชร์ กวาดสายตามองตามดวงไฟที่รายล้อมรอบตัว เมื่อรู้ตัวว่าสิ่งนี้คืออะไร เขาจึงเลื่อนสายตามองไปยังประตูห้องอาหาร

ท่ามกลางแสงสลัวสวยงามดูจดวงดาวส่องประกายบนท้องฟ้า ตึกตาทหมีสวมชุดพ่อครัวก็เข็นเค้กก้อนโตสามชั้นออกมาจากห้องอาหาร รอบๆ เค้กมีกล่องของขวัญน้อยใหญ่เรียงรายอยู่ และท่ามกลางกล่องของขวัญก็มีลำโพงขนาดเล็กที่เปิดเพลงสุขสันต์วันเกิดเสียงดัง มันช่างดูน่ารักและน่าชื่นในเวลาเดียวกัน

ดวงตาของเหลียนจวินเปล่งประกายระยิบระยับ เขาค่อยๆ หันมาทางเจ้าหมีตัวนั้น สีหน้าท่าทางดูอ่อนโยนมาก

วิลแชร์หยุดตรงหน้าเขา ส่วนเจ้าตึกตาทหมีก็ไม่พูดไม่จา หันขวับไปรอบๆ จากนั้นก็เหยียดอุ้งเท้าหมีออกแล้วเริ่มปักเทียนวันเกิดลงบนเค้ก ในขณะที่เดียวกันก็คว่ำกล่องของขวัญเล็กๆ ที่อยู่ข้างๆ เค้กออกมาแล้วมัดมันเข้าไปในอ้อมแขนของเหลียนจวิน การกระทำเหล่านี้ช่างดูตลกและน่าเอ็นดูเป็นอย่างมาก

เหลียนจวินยิ้มน้อยๆ เขาสังเกตเห็นว่าบนกล่องของขวัญมีหมายเลขเขียนกำกับเอาไว้ด้วยจึงเอ่ยถาม “ทุกคนเตรียมให้ฉันหรือ”

ตึกตาทหมีพยักหน้าก่อนจะย่อตัวลง หลังจากปักเทียนเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาจึงเริ่มปรับขาของวิลแชร์ลงทีละนิดเพื่อให้เหลียนจวินเป่าเทียนได้สะดวก

ตอนแรกเมื่อเหลียนจวินเห็นเค้กก้อนนี้จากที่ไกลๆ เขาคิดว่ามันสวยงามมาก แต่เมื่อมองใกล้ๆ มันกลับดูไม่ค่อยสมบูรณ์แบบสักเท่าไร บนสุดเขียนเอาไว้ว่า ‘สุขสันต์วันเกิด’ ซึ่งเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่ฝีมือของคนที่ชำนาญด้านการเขียนหน้าเค้กแน่ๆ และมันก็เป็นลายมือของสื่อจิ้น

ใจของเหลียนจวินกระตุกวบเมื่อนึกถึงมือของสื่อจิ้นที่เป็นองเกล็ดน้ำตาล

ขณะ ‘สอบ’ เหลียนจวินมองไปยังเจ้าหมีตรงหน้าพลงยกมือของมันขึ้นมากุมไว้ “ทำเองหรือ”

“ขอพรเสร็จก็เป่าเทียนได้แล้ว” เสียงอู้อี้ดังออกมาจากหัวของตุ๊กตาหมีตรงหน้า เห็นได้ชัดว่ามันคือเสียงของลือจิ้น

เหลียนจวินเลิกคิ้ว เขาไม่ได้ขอพร แต่กลับยึดตัวมาเป่าเทียนบนเค็ก จากนั้นก็ลุกพรวดจากวิลแชร์ ยื่นแขนไปกอดตุ๊กตาหมีที่ยืนตัวแข็งที่ตรงหน้า เขาหลับตาลงเบา ๆ พลงจวบลงไปบนจมูกนุ่มนึ่งของตุ๊กตาหมี

ลือจิ้นตกใจจนตาแทบจะถลนออกมาจากรูระบายอากาศ เมื่อเห็นเหลียนจวินเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ และจวบลงบนจมูกของตัวเอง ใจของเขาก็เต้นแรงจนแทบไม่เป็นจังหวะ

กว่าสองที่หอบหืดดอกไม้ไฟเข้ามา เมื่อเห็นสถานการณ์ตรงหน้าก็รีบหยุดฝีเท้าทันที จากนั้นก็หันคนอื่น ๆ ให้กลับเข้าไปข้างในก่อน

กว่าเก้าที่อยู่หลังสุดไม่เข้าใจจึงเอ่ยถามขึ้นมา “ทำไมไม่ออกไปล่ะ ไหนบอกว่านายน้อยเป่าเทียนเสร็จ พวกเราก็ออกมาช่วยสร้างบรรยากาศได้ไม่ใช่หรือ”

กว่าหนึ่งที่เห็นสถานการณ์ก็หยุดฝีเท้าเช่นเดียวกันพลงตอบ “ถ้าเราออกไปตอนนี้ มันจะไม่ช่วยสร้างบรรยากาศ แต่เป็นการทำลายบรรยากาศแทนต่างหาก นี่กว่าสาม”

กว่าสามไม่ต้องให้อีกฝ่ายบอกก็เข้าใจทันที รีบพุดแทรกขึ้นมา “เตรียมจุดดอกไม้ไฟกัน”

หลังจากเสียงปั้งปั้งดังขึ้น หาดทั้งหาดก็สว่างไสวไปด้วยดอกไม้ไฟสีลันสดใส มันสวยงามละลานตาและส่องประกายให้ทั่วทั้งบริเวณเจดจ้าไปหมด ภาพตรงหน้าสวยงามมากจนอดมองไม่ได้

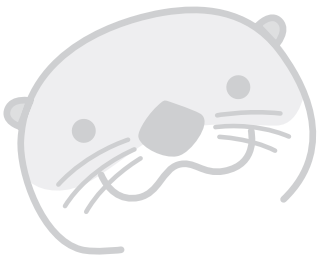
เหลียนจวินได้ยินเสียงจึงหันไปมองดอกไม้ไฟทางชายหาด รอยยิ้มของเขาเริ่มชัดและกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ชายหนุ่มลูบใบหน้าของตุ๊กตาหมีเบา ๆ พลงกอดอีกฝ่ายแนบแน่น ก่อนจะกระซิบบว่า “ขอบใจนะ ฉันชอบมันมาก”

ลือจิ้นที่อยู่ในชุดตุ๊กตาหมีเห็ง้ออกจนเปียกชุ่มไปหมด ไม่รู้ว่าเป็นเพราะร้อนหรือเป็นเพราะอาการใจเต้นแรงจนจะบ้าตายตอนนี้กันแน่ หลังจากดิ่งสติได้ เขาก็กอดเหลียนจวินกลับพลงตบหลังเบา ๆ ขณะเดียวกันก็พุดกับเสียวลือ

ในใจด้วยอารมณ์ที่เหมือนล่องลอยอยู่ในฝัน “เหลียนจวินคงจะชอบมาสคอตหมีมาก แต่ว่าทำไมเขาถึงไม่ขอพรล่ะ หรือว่าเค้กของฉันมันแยเกินไป เค้กของฉันไม่คู่ควรกับพรของเขาหรอก”

เสี่ยวสือที่กำลังอารมณ์ดี ๆ รู้สึกหดหู่นึ้นมาทันทีเมื่อได้ฟังคำพูดของสือจิ้น จินแทบจะร้องให้ออกมา “จิ้นจิ้น ฉันขอโทษจริงๆ นะ ฉันพยายามทำทุกวิถีทางแล้วที่จะเอาความฉลาดของนายกลับมา ฮือออออออ...”

สือจิ้น “...”

ทดลองอ่าน